

ОНАЗИ, ДРУГАТА УЛИЦА

Колко години вече, все по един и същи път отивам и се връщам от работа. Един ден случайно открих, че има и друга улица: тиха и сенчеста, сякаш забравена от старите години, когато босоног тичах в детството... Никога не бих предположил, че до големия шумен булевард може да има такава прелестна уличка, където деца играеха по асфалта. Вървах по нея и ми се струваше, че минавам през друг, непознат град, през друго време и измерение!

За миг изпитах чувството, че съм започнал друг, нов живот, че съм скъсал безвъзвратно с миналото. “Все едно – помислих си, - че съм се оженил за друга жена – за Деси например! Вероятно така бих се чувствал!”

Не изпитвах никаква тъга по големия, миришещ на бензинови пари булевард, по който с неистово ръмжение се носеха глутници автомобили. Мразех този булевард!

Тихата уличка ме изпълни с такава сладостна носталгия по малките спретнати едноетажни къщи с дворчета, пълни с гергини, като къщата, в която бях израснал. Как не съм знаел за съществуването на тази уличка? Как съм могъл толкова години да вървя по онзи булевард и да не мине през ума, че има и друг път към дома! Все пак радвах се, че я открих: поне през останалите години от живота си ще се наслаждавам на тишината ѝ; вероятно така мъжът се радва на новата си любима, която най-сетне му е станала жена!

Отворих вратата на апартамента и изумен установих, че портмантото в антрето е друго – в битов стил, което не подходеше съвсем на обстановката. В първия миг помислих, че съм объркал етажите (случвало ми се беше) и тихо се измъкнах. Погледнах табелката на вратата – същата, но под името ми бяха добавени всичките ми звания и титли. Влязох озадачен в хола и там видях млада жена... която не беше моята! Тази бе по-висока и по-стройна... Но това не е ли... Да, това е Деси! Беше си направила маска с някакъв крем на лицето. Само по очите я познах. Но те ме гледаха не с онази сладка нега, както в службата, а с ням упрек. Деси измуча и посочи с пръст обувките ми, без да си отвори устата (иначе маската можеше да застине и да я остави с отворена уста).

Върнах се да си събуя обувките, питайки се луд ли съм, и ако не съм, какво се беше случило! Къде е жена ми, какво прави Деси тук и защо се е нахлепала с този крем тъкмо тук – в апартамента ни?

Влязох отново и загледах с недоумение жената, за която винаги съм копнял и съм си я представял в най-сладките си мечти в този именно апартамент, в този именно хол...

Едва сега забелязах, че холът не е съвсем същият. Огромната хиляда и шестстотин легова секция, заемаща една трета от площта му, липсваше, а диванът и фотьойлите бяха други. На мястото на телевизора бяха сложени книги, а него изобщо го нямаше! Погледнах към любимата си хай-фи стереоуредба, но от нея беше останал само усилвателят! Какво по дяволите бе станало!?

Обзе ме неясна тревога. Нещо се беше случило, а аз не знаех какво. Попитах Деси, но тя не отговори, само измуча с изражение на египетски сфинкс.

Реших да хапна, докато свали маската си. Кухнята също беше различна, но не схванах подробностите, тъй като обикновено не се задържах дълго тук. Погледнах в хладилника: нямаше нищо за ядене. Попитах Деси. Посочи ми фурната на печката. Вътре видях пълна чиния с пържени филии (дали не бяха от сутринта?). Докато ги

гледах с отвращение (никога не съм обичал пържени филии), Деси извади бурканче със сладко и го тресна на масата, после направи жест: ”Това е, друго няма!”

Не издържах:

“Ти луда ли си? Кой обядва с пържени филии?”

Тя не отговори, но изненадано повдигна вежди, в резултат на което те останаха глупаво учудени.

Тъкмо щях да попитам къде е детето, когато се сетих, че ние с нея всъщност нямаме дете. Започнаха да ме хващат дяволите и й викнах да маха по-скоро проклетата си маска и да ми обясни какво всъщност става тук! Деси поклати отрицателно глава.

Извадих от хладилника изсъхнало парче салам и започнах бавно да го дъвча. През това време си мислех: така и така Деси е тук, а жена ми още е на работа, да вземем на бърза ръка да си спретнем едно сексче – подобна сгода едва ли ще ни падне отново...

С тази мисъл в главата избърсах мазните си пръсти в покривката (последва гневен поглед), пристъпих похотливо и я прегърнах изотзад. Ръцете ми нетърпеливо се заиздигаха нагоре към двете й пищни полукълба. Обикновено тя харесваше тази ласка (имаше хубав бюст и го знаеше), но сега се извърна и ме погледна с очи, в които имаше всичко друго, но не и желание.

Напълно разстроен отидох да си взема чиста риза от гардероба. Щом го отворих, от лавицата се изсипа лавина от пликове с чорапогачи, пакети и пакетчета, накамарени едно върху друго и крепени вероятно само от вратичката. Погледнах въпросително към Деси, а тя се втурна разгневена и взе да връща нещата на същата нестабилна купчина. Тогава забелязах, че в моето гардеробче всъщност няма нищо мое. Деси ми сочеше с пръст шкафчето на портмантото. Нима бях изгонен там? Отворих го и видях няколко ризи, но те всички бяха бели (от ученик мразя белите ризи). Треснах вратичката, грабнах си шапката и излязох. Трябваше да се връщам на работа.

Понечих да тръгна по големия булевард, но с почуда открих, че него го няма! Вместо това старата алея ме отведе при моята нова позната – тихата уличка.

Вървах по нея замислен и открих, че асфалтът тук-там е разкъртен: при дъжд ще се образуват локви; на едно място бяха започнали изкопите на нов блок, а това означаваше шум, кал и прахоляци. Тихата уличка беше без предимство и когато подкарам велосипеда си, ще трябва да се оглеждам на всяко кръстовище, ако не искам да ме отнесе някой самосвал...

В службата влязох като сомнамбул. Зърнах в коридора като платноходка да се носи Деси. Усмихна ми се загадъчно.

Разтърсих глава. Какво става с мен, по дяволите! Откачам ли?

Едва изтраях края на работното време. Изскочих навън и заставах на кръстовището – от едната страна бе старият, познат, шумен и прашен булевард, а от другата – тихата сенчеста уличка.

Стоя на кръстопътя и се чудя: кой път да хвана?

1984 г. Бургас.